

Las delicias del jardín

Direcció: Fernando Colomo **Guió:** Fernando Colomo, Pablo Colomo **País:** Espanya
Durada: 94 min **Any:** 2025 **Gènere:** Comèdia **Interpretació:** Fernando Colomo, Pablo Colomo, Carmen Machi, Antonio Resines **Música:** Fernando Furones **Fotografia:** José Luis Alcaine **Distribuïdora:** Vértice **Estrena a Espanya:** 19/09/2025
No recomanada per a menors de 12 anys
Versió original en espanyol

SINOPSI

El Fermín (Fernando Colomo) és un reconegut pintor abstracte que està en plena crisi personal i econòmica, a més d'amagar un tremolor a la mà que li dificulta seguir pintant. Per aquesta raó en un primer moment rebutja la proposta de la seva galerista i exdona Pepa (Carmen Machi) per presentar-se a un concurs milionari i versionar el tríptic d'El Bosco *El jardín de las delicias*. Però dos esdeveniments el faran canviar d'opinió. El primer, la notificació d'embargament sobre els seus comptes i targetes bancàries. El segon, l'aparició del seu fill Pablo, pintor com ell, encara que figuratiu, que arriba d'un viatge a l'Índia. Pare i fill hauran d'oblidar les seves diferències artístiques i personals per realitzar junts una versió moderna de l'obra mestra d'El Bosco. (FilmAffinity)

NOTA DEL DIRECTOR (per Fernando Colomo)

Dins dels vint-i-sis llargmetratges que porto realitzats abans de *Las delicias del jardín*, n'hi ha dos, tots dos molt autobiogràfics, que són els meus preferits: *La línea del cielo*, que vaig rodar el 1983 a Nova York, i *Isla bonita*, rodada entre el 2014 i el 2015 a Menorca.

A la primera, només hi havia un actor professional, Antonio Resines, que era el meu *alter ego*. A la segona jo vaig assumir el paper protagonista amb un grup d'actors naturals que s'interpretaven a si mateixos.

Las delicias del jardín té parts autobiogràfiques i altres ficcionades per aconseguir una unitat dramàtica. He comptat amb actors "naturals" com el meu fill Pablo, que és realment pintor (a més de coguionista); la multifacètica Carolina Verd; Javier de Juan, l'obra del qual inunda la pel·lícula, ja que hem rodat al seu estudi, i el gran Antonio López. I juntament amb aquests actors naturals també hi ha altres actors professionals amics meus com Carmen Machi, Antonio Resines, Luis Bermejo, Brays Efe, Maria Hervás o Cumelén Sanz. I entre els uns i els altres, jo mateix fent de nexa d'unió.

He tingut, en la figura de José Luis Alcaine, el director de fotografia, un col·laborador extraordinari. Ell em va proposar rodar la pel·lícula sencera amb mòbils d'alta gamma. Vaig passar de les meves dues càmeres habituals a tres, quatre, cinc i fins a sis càmeres en alguns casos. Això va permetre que els actors no haguessin de repetir el text, moltes vegades improvisat, des de diferents angles per aconseguir les diferents mides de pla necessàries a la sala de muntatge. Les escenes sortien d'una tirada sense talls ni repeses. Els actors podíem moure'ns amb total llibertat per l'espai, sense marques per al focus ja que Alcaine aconseguia una profunditat de camp total perquè l'espectador pogués triar on centrar la seva mirada.

Els mòbils, a més, ens permetien rodar pel carrer o al metro passant totalment desapercebuts. Hi ha una seqüència en la inauguració d'una exposició en la qual els actors ens havíem de moure entre una multitud i ningú no es fixava en les càmeres-mòbils que ens seguien (rodant en horitzontal), confosos amb la quantitat de telèfons mòbils que gravaven alhora (en vertical).

El guió ha estat, sens dubte, el més elaborat que he rodat en tota la meua carrera, escrit al llarg de tres anys amb moltíssimes versions. A l'hora de rodar, però, hem estat oberts a moments d'improvisació, especialment amb els actors naturals, i sempre col·locant la tècnica al servei de l'actor. I a la recerca de la veritat.

Las delicias del jardín, que neix de les discrepàncies reals de la convivència amb el meu fill pintor, té com a teló de fons el món de l'art modern que, igual que va passar en temps del Bosco, segueix unit irremissiblement al poder dels diners.

Moltes vegades, el més bonic d'una obra o una pel·lícula són els defectes. Sembla contradictori, però hi ha coses tan perfectes que neixen mortes... Perquè no em passi això, intento que cada pel·lícula sigui molt diferent de l'anterior.

lahiguera.net